

Vi er guder som fødes
Zarathustras supermenneske er deg!

Alphonse Mucha: Poesi

Av Per Henrik Gullfoss
gullfoss@hebb.no

Tror du den nålevende menneskeheten er skapelsens mesterverk og at dette er så langt vi kommer i fysisk form? For meg kjennes det som om vi står på randen av en av de mest magiske og fantastiske opplevelsene menneskeheten noensinne kommer til å oppleve. Vår egen tilblivelse som bevisst guddommelige deltagere i livets teater.

”Hører du med til de som føler at du har en visjon og et ønske om å være med å skape noe nytt, som du ikke er helt sikker på hva er?

Da kan jeg nesten garantere at det du lengter etter er å oppleve fødselen av en ny menneskehet, som har erkjent og lever i samklang med sin egen guddommelighet.”

En av de beste forklaringer jeg har hørt angående overbefolkning og vår angst for mangel på ressurser og mat kommer fra Barbara Max Hubbard. Hun mener at vi står foran en fødsel av en helt ny type bevissthet og eksistens. Det forklarer på en naturlig måte at det er litt trangt og at verden kan gå tom for ressurser og plass. Vi går gjennom den samme prosessen som den som foregår i livmoren før en fødsel. Menneskekroppens forskjellige deler bindes sammen til en enhet før det nye individet fødes ut av det indre moderunivers og ut i lyset og den ytre verden. Det som skjer med menneskeheten er at de forskjellige delene begynner å forbinde seg med hverandre (bl.a. gjennom internett) og slik dannes en ny kollektiv bevissthet og tilstand.

På samme måte som det er en individuell og unik opplevelse for jeget å fødes i kropp, så vil det være en ubeskrivelig magisk opplevelse for oss alle å erfare hvordan det er å fødes som en del av den nye Menneskeheten.

Denne tanken får meg til å minnes et sted som heter Damanhur i Italia. De har bygget et underjordisk tempel som er et fantastisk kunstverk over menneskets historie og utvikling (se egen artikkel om dette tempelet annet sted i bladet). Tempelet er vernet av staten og noen kaller det verdens åttende underverk. De som bor på Damanhur snakker om hver og en av oss som deltager i

kampen mellom det mekaniske og ubevisste mørket og den bevisste og livskraftige guddommelighet. De mener at vi akkurat nå står foran fødselen av en ny gud. En gud som også går under navnet Menneske.

Hører du med til de som føler at du har en visjon og et ønske om å være med å skape noe nytt, som du ikke er helt sikker på hva er? Da kan jeg nesten garantere at det du lengter etter er å forberede, frembringe og være med på er å oppleve fødselen av en ny menneskehet, som har erkjent og lever i samklang med sin egen guddommelighet. Jeg kjenner meg sterkt igjen i alle dere som opplever at dere er med på noe stort og viktig, men som samtidig ikke helt vet

hva som foregår. Det kommer ganske enkelt av at vår visjon er å skape noe som hittil er uskapt!

Våren 1988, tok jeg hovedfag i Teatervitenskap fordi jeg hadde lyst til å skrive en oppgave som het ”Jakten på det fullendte øyeblikk”. Den viste hvordan teateret er et speil av bevissthetens utvikling. Gjennom å skrive denne oppgaven kunne jeg se hvordan jegbevisstheten steg for steg ble utkrystallisert fra den kollektive bevissthet. Hele det ”siviliserte” menneskets historie dreier seg om å atskille jeget fra det kollektive, slik at det kan erfare og utvikle seg selv som en individuell bevissthet. I teaterhistorien finner du gjenspeilet strevet med å rive seg løs fra det kollektive og arbeidet med å kunne stå hel og støtt i jegets opplevelse av sin egen suverenitet. Du finner også smerten over atskillelsen, ensomheten og det absurde i det å finnes som et atskilt jeg som ikke helt aner hva meningen av livet er (absurdismen slik den skildres gjennom Becket og Genet).

Det ga også en dyp forståelse å se på Nietzsches beskrivelse av teaterhistorien. Han snakker om hvordan menneske i løpet av sivilisasjonens utvikling mister mer og mer kontakt med det Dionysiske (som i kristendommen er demonisert og blitt til det djevlelike) og det Apollinske (som er lyset, klarheten,

renhet og skjønnheten i det strålende guddommelige). Nietzsche anser oss som mer og mer fanget i det sokratiske, som er den rasjonelle fornuft og begrensede tanke.

Når vi følger teaterets utvikling ser vi tydelig hvordan dramaet skifter fokus fra de store heltegjerninger (gresk drama) og skjebnedrama (Shakespeare/klassisisme) til borgerskapets kamp for å finne mening i sin innestengte lille verden (Ibsen/Strindberg). Det er interessant å legge merke til at teateret var noe stort og betydningsfullt i vår verden, helt frem til de siste tiårene. Først var det fortellertradisjonen og de lokale ritualene som gjorde at historiene, mytene og den indre verden ble brakt vide-

re til nye generasjoner. Siden kom vi til den ”moderne” verdens teater, som hele tiden søkte å sprengre grenser mot det ukjente og samtidig beskrev utfordringen med å søke etter det store og høye, mens man levde i en liten og ”vanlig” virkelighet. I dag er ikke teateret lengre det viktigste speilet for å se utviklingen av den menneskelige bevissthet. Innføringen av bildemediet har tatt oss med til en helt annen speilsal. Det begynte med fotografiet, fortsatte med filmen og gikk derfra videre til TV og datamaskinens forunderlige verden. TV og film ga oss tilgang på et uendelig antall historier som flimrer forbi våre netthinner. På TV er det ikke alltid de store og skjellsettende myter og erfaringer som blir formidlet. Tvert i mot så blir vi for det meste tutet ørene fulle av historiene om dagliglivets elendighet og katastrofer, samt selvopptatte historier som mange pratesyke og talentløse myteforteller vil formidle.

Min oppgave om teateret som et speil av bevissthetens utvikling stoppet på mange måter ved det ensomme og absurde jegets eksistens i en verden som det har vanskelig for å forstå sammenhengen og meningen i. Dette mennesket henvender seg iblant til en gud som svarer litt i hytt og pine, og egentlig ikke er helt å få fatt på. Noe Becket demonstrerer med all tydelighet i stykket som heter: ”Mens vi venter på Godot”.

En av de få bitene av teaterhistorien som fortsatt viser frem mot noe nytt og større er "Stormen" av Shakespeare. På mange måter er Shakespeare den dramatiker som synes å strekke seg lengst inn i fremtiden. Ibsen håper på at "de døde en gang vil våkne", mens Peer må vente til neste korsvei og Brandt tumler ned fra sitt høye tårn sammen med byggmester Solness. Men i Stormen skjer noe annet. Prospero blir en guddommelig magiker som snakker

Nettopp Prospero gir oss et hint om hva som er i ferd med å skje i dag. Vi er alle Prospero. En magiker strandet på jegets ensomme øy, sammen med alle delene av vår mangfoldige personlighet. For å komme derfra må vi bekjempe vår indre monster (Caliban) og bruke vår magi og påkalle vår luftånd. Det kan sammenlignes med å bli fullt bevisst om hvem vi er, slik at vi kan bruke vår egen sanne natur og essens til å skape medvind på reisen videre. Slik kan den skipbrudne

ånd og gå tilbake til vår egen verden.

Det som skjer i dag er at vi ikke lengre er fornøyd med å spille vår tildelte rolle som noen andre har gitt oss i den ytre verden. Vi har utviklet et sterkt og selvopptatt jeg, men undrer på hva vi egentlig skal bruke det til. Akkurat som et barn som har utviklet en identitet gjennom en barndom som går mot slutten undrer litt på hva det skal gjøre når det blir stort. Det er som vi alle begynner å

"Det som skjer i dag er at vi ikke lenger er fornøyd med å spille vår tildelte rolle i den ytre verden. Vi begynner alle å forstå at tiden er moden (overmoden?) for at mennesket skal føde seg selv som voksen og ta ansvar for sin egen eksistens og utfoldelse."

med den himmelske ånden Ariel og overvinner all smålighet, angst og farer, slik at de på nytt kan seile ut i livets farvann. Shakespeares teater er unikt på den måten at det føyer sammen middelalderen med renessansen og fødselen av det moderne menneske.

menneskeheten få åndens vind til å fylle seilene så vårt skip kan legge ut på en ny ferd over kjærlighetens og enhetens hav. For de av leserne som blir litt øre av de poetiske høytravende fanfarer som har forført forfatteren i de siste setningene, så skal vi slippe Shakespeares

forstå at tiden er moden (overmoden?) for at mennesket skal føde seg selv som voksen og ta ansvar for sin egen eksistens og utfoldelse. Sagt med kristne øyne må vi slutte å se på oss selv som barn og Gud som en himmelsk far som styrer og stiller det meste. Vi må se at vi selv er guder og derfor må ta ansvar for det universet vi skaper i og rundt oss.

Vi ønsker ikke lengre å være tilskuere til andres mytiske fortellinger og skaperverk. Vi vil være spillere og medskapere av spillet på samme tid. Det er dette som skjer i data og rollespillenes verden. Det enkelte individ er medskapere av dramaet mens det utfolder seg. Dessuten er karakteren det spiller uødelig. Både i rolle og dataspill kan du bli utslettet et uendelig antall ganger, men du vet at figuren din når som helst kan hentes frem og fortsette spillet! Dette er rett og slett både en åpning mot en ny forståelse, og noe som forbereder våre sinn til å erkjenne vår egen uødelige guddommelighet. Det som er en kanskje enda bedre nyhet er at dataspillets verden kun er et spill som viser oss vår egen indre verden. Dataspillet er ikke virkeligheten, akkurat som teateret og filmene aldri var virkeligheten.

Når vi virkelig forstår at dataspillet, filmene og rollespillet slett ikke bare er en flukt fra virkeligheten, men også et spill som kan føre oss dypere inn i vår egen bevissthet, så begynner vi å forstå hva som foregår med oss på en helt ny måte. Det er selvfølgelig, som alltid når bevissthet og visdom skal utvikles, viktig å ikke bli fanget i spillet. Er vi besatt av dataspill og vår fantasi er vi like fanget som de som er besatt av ytre makt og rikdom. Det er ikke bare den ytre verden som kan forføre oss og lede oss vekk fra vår egen essens. Spillet i den

indre verden kan like gjerne før oss på ville veier. Samtidig er det viktig å huske at speilene i både den indre og ytre verden alltid viser oss hvem vi virkelig er! Det er speilbildets absolutte natur å reflektere det som virkelig finnes!

I boken om Zarathustra har Nietzsche, som kanskje er menneskehetens fremste, galeste og mest visjonære filosof, gjort et forsøk på å fremstille det nye mennesket som skal komme. Denne ideen om supermenneske ble begjærlig grepet av noen sinnssyke tyranner (bl.a. Hitler) og vrent til det ugjenkjennelige. Det er det som nesten alltid skjer med gode ideer og visdom, når maktmennesker får taket i dem (de fleste religioner er gode eksempler på akkurat dette).

Men i dag står vi foran fødselen av et slikt nytt menneske. På mange måter er spranget fra Menneske til Menneskehet like stort som spranget fra dyr til menneske. Den eneste haken med dette (for egoer som har lyst til å bli bedre enn andre egoer) er at vi alle er dette nye mennesket: Supermennesket er OSS, som i hver enkelt celle (individ) vet at den er en del av OSS, og derfor også rommer helheten. Vi vil alle forstå at vi er et unikt og enestående eksemplar av MENNESKEHETEN, ikke bare et atskilt og separat individ.

Vi har hatt stor glede og nytte av forestillingen om at det finnes EN kraft/gud i de siste årtusener. Det har vært til inspirasjon for menneskeheten i gjennomføring av arbeidet med å utvikle individuell identitet og bevissthet. Jeg sier ikke at vi nødvendigvis fullt og helt skal slippe taket i vår forestilling om den ene gud som er skaperen av alt som finnes. Men vi trenger å bevege oss videre til en ny forståelse av at denne ENE guden kommer i mange varianter og utgaver.

For fremveksten av den nye menneskeheten er mytologiene kanskje bedre egnet til å speile vår virkelighet enn de gamle monoteistiske religionene! Hvis det nå er slik at vi alle er individualiserte deler av den guddommelige bevissthet, så vil vi jo være mange guder som skal lære å leke og samarbeide med hverandre! Mytene våre kan ikke lengre dreie seg om noen guder der ute, som har skapt menneskene og verden. Mytene må dreie seg om at vi ER disse gudene, som kontinuerlig skaper verden og våre egne liv.

I norrøn mytologi snakkes det om Ragnarokk, som er den gamle verdens undergang. Og kanskje er det slik at vi står foran den gamle verdens undergang. Men det som dør er aldri livet og Menneskeheten. Akkurat som den norrøne tro møtte sitt Ragnarokk når kristendommen ble innført, så vil vår nåværende mytologi gå under for den nye som kommer. Eller kanskje det som vi står med begge beina trygt plantet i er nøyaktig det Ragnarokk som den norrøne mytologien beskriver?

Etter Ragnarokk fødes en ny verden hvor gudene og de som har vært i dødsriket stiger opp. Det denne historien forteller til meg er at når mennesket våkner fra sin illusjon om at det er en dødelig skapning som bare besøker jor-

den som et kort blaff, men ellers ikke finnes (er i dødsriket), så vil jorden befolkes av de som har våknet fra illusjonen om at de er dødelige!

Det er da, som det sies i Voluspå (volvens spådom) at gullbrikkene settes opp nok en gang på valen. Og vi begynner et helt nytt spill. Denne gangen er det et spill hvor vi kjenner vår egen sanne natur og essens. Det er ingen dødsgudinne å frykte og finnes intet helheim (dødsrike) fordi vi vet at vi er alle udødelige og usårlige. Som Balder våkner vi alle fra illusjonen - vår blindhet (i Bladers tilfelle en pil skutt av hans blinde bror) har påført oss. Vi vet at vi er evige og uendelige sjeler og at vår natur og essens er bevissthet, kjærlighet og liv. •